เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท
วันพฤหัสบดีที่ 07 มกราคม 2021 เวลา 22:38 น. -

พระนิพนธ์ถวายความอาลัยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน โดย เจ้าฟ้าหญิง จุฬาภรณ์ฯ

"หลวงตามหาบัว... ท่านพ่อมหาบัวของลูก ท่านพ่อเป็นอริยบุคคลที่ลูกรักและเทิดทูนมาตลอด ถ้าจะถามกันว่าลูกรู้จักท่านพ่อมานานหรือยัง... ก็คงต้องตอบว่านานมากกว่าสี่สิบปีแล้ว ลูกก็ได้ยินชื่อเสียงของท่านพ่อว่าเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ท่านพ่อเป็นพระที่เคร่ง และเป็นสายปฏิบัติ เป็นที่นับถือของชาวอีสานและประชาชนคนไทย ตอนลูกอายุได้ ๑๗-๑๘ ปี ลูกได้ตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถไปกราบท่านพ่อ... ตอนนั้นก็แค่ได้ขึ้นไปกราบ กราบเสร็จแล้วก็ต้องลงมารอข้างล่าง (ใต้ถุนกุฏิ เพราะในช่วงนั้นยังถือว่าเป็นเด็ก ๆ อยู่)

ลูกมาได้กราบท่านพ่อและฟังธรรมจริง ๆ ก็ราว ๆ ปี ๒๕๓๘ ซึ่งตอนนั้นลูกกำลังทุกข์ทั้งทางกายและทางใจจนซึมเศร้า ต้องเข้าโรงพยาบาลวิชัยยุทธอยู่เป็นเดือน ๆ ตอนนั้นลูกไม่พูดเลย เพราะไม่อยากพูด จนแพทย์ พยาบาลวิตก ประกอบกับลูกมีอาการเบื่ออาหารและผอมลง ๆ จนน้ำหนักเหลือ ๓๗ กิโลกรัม ทุก ๆ คนที่ดูแลลูก (แพทย์ พยาบาล มิตรสหายตลอดจนข้าราชบริพาร) พากันกังวล ทุกคนก็พยายามที่จะหาทางให้ลูกสบายใจ โดยหาญาติพี่น้องมาคุยด้วย เมื่อไม่ได้ผลก็พากันนิมนต์พระหลายรูปมาแสดงธรรมให้ลูกฟัง... แต่ก็ยังแก้ไขปัญหาไม่ได้

จึงมีคนรู้จักท่านหนึ่งมาแนะนำกับผู้หลักผู้ใหญ่ของลูกว่า "นิมนต์หลวงตามหาบัวซิ" ก็มีแพทย์ท่านหนึ่งแย้งขึ้นมาว่า "หลวงตามหาบัวนะหรือจะมาออกจากวัดท่านยังไม่ค่อยออกมาเลย แล้วจะให้ท่านนั่งเครื่องบินมาถึงกรุงเทพฯ คงเป็นไปไม่ได้" (ช่วงนั้นท่านพ่อมักจะอบรมพระ และอุบาสก อุบาสิกาอยู่ในวัดเป็นส่วนใหญ่) แพทย์ท่านนั้นพูดไม่ทันขาดคำเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น และพยาบาลที่รับโทรศัพท์ก็บอกว่าทางวัดป่าบ้านตาดแจ้งมาว่า ท่านพ่อจะมาเยี่ยมลูกที่โรงพยาบาล... แค่ได้ฟังข่าวว่าท่านพ่อจะมาเยี่ยมลูก ลูกก็ปลื้มมากจนสุดจะบรรยาย คิดอยู่ในใจว่าเป็นบุญของลูกเหลือหลายที่ท่านพ่อจะมาโปรดลูก

เมื่อได้กราบท่านพ่อ ลูกก็เสมือนหายป่วยไปกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว ครั้นได้ฟังธรรมของท่านพ่อ ใจอันมืดมิดของลูกก็สว่างไสวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ท่านพ่อสอนลูกในตอนนั้นว่า อดีตเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขอดีตได้ เพราะฉะนั้นควรปล่อยวาง ไม่ควรเก็บไว้ให้ใจทุกข์เปล่า ๆ อนาคตก็ยังมาไม่ถึงไม่ควรคาดเดาหรือจินตนาการไปให้จิตฟุ้งซ่าน ซึ่งเมื่อจิตฟุ้งซ่านแล้วก็จะเกิดทุกข์ได้เหมือนกัน ท่านพ่อสอนว่า "จงอยู่ในปัจจุบัน ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด อนาคตย่อมจะดีตามมา" หลังจากจบการแสดงธรรมโปรดลูก ลูกรู้สึกซาบซึ้ง และศรัทธาท่านพ่ออย่างสุดจะบรรยาย จึงได้กราบขอเป็นลูกศิษย์ ซึ่งลูกก็ได้ยินท่านกล่าวว่า "รับ ด้วยความยินดี"

หลังจากนั้น จิตใจลูกก็สบาย ปลอดโปร่ง อาการเจ็บป่วยก็หายวันหายคืนจนออกจากโรงพยาบาลได้ หลังจากออกจากโรงพยาบาล ลูกก็นึกอยากตามขึ้นไปกราบท่านพ่อที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี แต่ในช่วงแรก ๆ ที่ขึ้นไปวัดป่าบ้านตาด ลูกต้องยอมรับว่ากลัว ๆ กล้า ๆ เพราะเคยได้ยินมาว่าท่านพ่อดุ... จริง ๆ แล้ว ลูกมาทราบหลังจากที่ลูกได้กราบท่านพ่ออย่างสม่ำเสมอว่า ท่านพ่อไม่ดุเลย แต่กลับเมตตาลูกเสมือนลูกเหมือนหลานแท้ ๆ ตอนคิดว่าท่านพ่อดุ ลูกก็เลยไม่กล้าขึ้นไปคนเดียว แต่ชวน ฯพณฯ องคมนตรี เชาวน์ ณ ศีลวันต์ (ซึ่งเป็นสามีของคุณหญิงไขศรี ณ ศีลวันต์ อาจารย์คณิตศาสตร์ของลูก) ซึ่งท่านก็เป็นศิษย์ของท่านพ่ออยู่แล้ว ไปเป็นเพื่อนฟังธรรมด้วย อะไรที่ลูกไม่กล้าพูดไม่กล้าถามในตอนต้น ๆ ท่านองค์มนตรีก็ช่วยกรุณาถามนำ เพื่อให้ลูกกล้าพูดกล้าถามด้วยตนเอง

ตอนลูกมาเป็นศิษย์ท่านพ่อใหม่ ๆ ท่านพ่อ... ดูแลทุกด้าน นอกจากสอนธรรมะให้ลูกแล้ว ท่านพ่อยังดูแลเอาใจใส่แม้ในด้านสุขภาพของลูก อาทิเช่น ท่านพ่อเห็นลูกผอมมากถึงเวลาท่านพ่อฉันตอนเช้า ท่านพ่อก็ให้ลูกนั่งรับประทานอยู่หลังเสาที่ท่านพ่อนั่งอยู่ (ตอนนั้นศาลาวัดป่าบ้านตาดยังมีเพียงชั้นเดียว) ท่านพ่อจะหันมาถามลูกว่า "ทานข้าวหรือเปล่า" ลูกก็ตอบไปว่า "ทานเจ้าค่ะ" ท่านพ่อก็ถามต่อว่า "ที่ว่าทานน่ะ ทานข้าวกี่เม็ดหรือกี่ช้อน" อันนี้แสดงถึงความเมตตาเอาใจใส่ลูก แม้ประเด็นเล็กประเด็นน้อย

นอกจากนั้น ตอนเป็นศิษย์ท่านพ่อเดือนแรก ๆ ลูกยังงอแงอยู่มาก มีเรื่องอะไรกระทบใจเข้าก็มาร้องไห้ไปเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ท่านพ่อฟังไป ท่านพ่อก็สอนว่า "ทูลกระหม่อมลูก น้ำตาเป็นของมีค่า ควรให้ไหลออกมาด้วยความปีติ ไม่ใช่ความโศกเศร้า" (หลังจากมาเป็นศิษย์ท่านพ่อไม่นาน ท่านพ่อก็เมตตารับลูกเป็นลูกบุญธรรม)

ปีแรกของการเป็นลูกศิษย์ ท่านพ่อบอกให้ลูกนอนโรงแรมซึ่งขณะนั้นชื่อโรงแรมเจริญศรี (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น Centara) เพราะท่านพ่อเป็นห่วงว่าลูกจะไม่คุ้นเคยกับชีวิต "ชาววัดป่า" แล้วตี ๕ กว่า ๆ ลูกก็จะเดินทางออกจากโรงแรมมาคอยใส่บาตรอยู่หน้าวัด พอใส่บาตรเสร็จก็เดินไปที่ศาลา ก่อนฉันท่านพ่อก็จะ "ให้พร" และหลังจากนั้นท่านพ่อและพระในวัดก็จะฉันพร้อมกัน ลูกก็ได้รับข้าวก้นบาตรท่านพ่อทุกครั้ง หลังจากนั้นแล้ว ท่านพ่อก็จะเทศน์โปรดญาติโยมที่มาทำบุญ ท้ายสุดท่านพ่อก็จะให้พรอีกครั้ง แล้วลูกก็จะกลับไปพักชั่วคราวที่โรงแรม

และจะย้อนกลับเข้ามาที่วัดอีกทีช่วงราว ๆ บ่ายสองโมง ลูกก็จะเข้ามาสนทนาธรรมกับท่านพ่อ และเรียนที่จะภาวนา การภาวนานั้นลูกรู้สึกว่ายากมากในตอนต้น ๆ

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท
วันพฤหัสบดีที่ 07 มกราคม 2021 เวลา 22:38 น. -

คิด ๆ แล้วลูกก็ขำตัวเอง เพราะขนาดทั้งกำหนดลมหายใจเข้า-ออกแล้ว ยังมีคำบริกรรมกำกับก็ยังไม่วาย จิตแล่นไปคิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ ลูกเลยต้องค่อย ๆ หัด เริ่มจาก ๑๐ นาทีก่อน แต่ลูกก็ต้องซื่อสัตย์กับตัวเองโดยใน ๑๐ นาทีนั้น ลูกก็จะท่องแต่คำบริกรรม...กำหนดลมหายใจเข้า หายใจออกอย่างเคร่งครัด มาหลัง ๆ ลูกก็สามารถภาวนาติดต่อกันได้ถึง ๕๐ นาที

แต่กระนั้นช่วงแรก ๆ เพราะความช่างสงสัยของลูก ลูกเคยถามท่านพ่อว่า “ทำไมลูกภาวนาแล้ว ลูกไม่เห็นสวรรค์ เห็นเทวดาฯ บ้างเลย ลูกเคยได้ยินว่าคนอื่น ๆ เขาว่าเขาเห็นกัน” จำได้เลยว่า ตอนนั้นท่านพ่อหัวเราะ และถามลูกว่า “อยากเห็นนักเหรอ” ลูกก็บอกว่า “เปล่า” และท่านพ่อก็สอนว่า ไม่เห็นน่ะดีแล้ว เพราะจุดประสงค์ของการภาวนาก็คือ ทำให้จิตรวมเกิดความสงบ ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดปัญญา ท่านพ่อบอกว่า ถ้าคนภาวนาแล้วเห็นนรก สวรรค์ เทวดา ภูตผี ก็อาจจะทำให้หลงเพลิดเพลินติดไปกับสิ่งที่ตนเองเห็น ทำให้ไม่สามารถเข้าสู่ทางสงบได้

ปีต่อ ๆ มา ท่านพ่อให้ลูกเข้ามาอยู่ในวัด ลูกก็ไปอยู่ที่กุฏิและภาวนาตามที่ท่านพ่อสอน เป็นความรู้สึกส่วนตัวของลูกว่า ภาวนาที่วัดป่าบ้านตาดแล้ว จิตลูกรวมเร็ว สงบเร็ว นิ่งเร็วกว่าภาวนาที่บ้านหรือโรงแรม คำสอนของท่านพ่อทุกคำลูกจดจำเสมอ คำสอนที่ลูกซาบซึ้งมากที่สุด คือ ท่านพ่อสอนลูกว่า ทุกอย่างสำคัญที่ใจ ชีวิตนี้มีใจเป็นประธาน ถ้าใจเราดีแล้วทุกอย่างจะดีตาม ดังนั้นลูกจึงพยายามทำใจให้ดีอยู่เสมอ ทำใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ไร้ตะกอน หรือความขุ่นข้องหมองใจ นอกจากนั้น ท่านพ่อสอนให้ลูกรู้จักการให้อภัยแก่คนที่ปฏิบัติต่อลูกไม่ดี ท่านพ่อสอนว่า ทานอะไรก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าอภัยทาน

ท่านพ่อสอนลูกให้เข้มแข็งดุจหินผา ไม่ให้อะไรมากระทบใจแล้วเป็นทุกข์ แต่ในขณะเดียวกัน ท่านพ่อก็สอนให้ลูกอ่อนโยนเหมือนต้นอ้อลู่ลมกับคนที่แวดล้อม ท่านพ่อสอนให้ลูกละโทสะ (ซึ่งแต่ก่อนลูกมีมาก) และให้รู้จักปล่อยวาง ท่านพ่อยังอธิบายอีกด้วยว่า การปล่อยวาง ไม่ใช่ปล่อยวางไปเฉย ๆ โดยไม่พิจารณาความถูกต้อง ทุกอย่างต้องผ่านการพิจารณาก่อน ถ้าเราเป็นฝ่ายผิดก็ต้องปรับแก้ไขตนเองแล้วจึงปล่อยวาง ถ้าเราพิจารณาแล้วว่าสิ่งที่เราทำเป็นสิ่งที่ถูกก็ปล่อยวาง “สิ่งกระทบ” นั้นไปเลย การได้รับการอบรมช่วงนี้จากท่านพ่อ ส่งผลทำให้ลูกมีสุขภาพดีขึ้น โรคบางโรค เช่น โรคนอนไม่หลับก็หายไปเลย เพราะจิตลูกนิ่งสงบ ไม่ฟุ้งซ่านอย่างแต่ก่อน
สิ่งที่ท่านพ่อเน้นสอนลูกอีกเรื่อง คือเรื่องความกตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ ท่านพ่อว่า “พ่อแม่เลี้ยงเรามายากลำบากนัก เราฉี่ เราอึใส่ตักพ่อแม่ ท่านก็ยังไม่เคยว่า คอยเช็ดคอยล้างให้ แล้วแค่พ่อแม่ตักเตือนจะมีปฏิกิริยาอะไรหนักหนา ไม่ได้นะ ถ้ากตัญญูไม่ได้ก็ไปเกิดเป็นลูกแมงป่องซะ”

ท่านพ่อย้ำสอนให้ลูกมีสติทุกขณะจิต เพราะท่านพ่อสอนว่า คนเราถ้าขาดสติแล้ว ก็จะทำในสิ่งที่ไม่เหมาะไม่ควร นอกจากนั้น ท่านพ่อสอนว่า เวลาภาวนาก็ต้องใช้สติกำกับ เพื่อจะป้องกันการหลุดจากการกำหนดลมหายใจ และคำบริกรรมอีกด้วย

คำสั่งสอนของท่านพ่อลูกจดจำ และพยายามปฏิบัติตามอย่างเต็มความสามารถ ทำให้ลูกของท่านพ่อในวันนี้ เป็นคนเข้มแข็งขึ้น มีความสุขขึ้น มีความอดทน อดกลั้น มีความสุขุม เยือกเย็น สามารถสู้กับโลกมนุษย์ที่มีแต่ความทุกข์ ความเศร้า การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น ความอิจฉาริษยา ฯลฯ ได้อย่างไม่ทุกข์จนเกินไป ลูกเปลี่ยนไปเป็นคนละคนกับในอดีต ท่านพ่อเป็นผู้ชุบชีวิตให้ลูก ให้ลูกกลายเป็นคนที่ดีกว่าเดิมมากมายนัก

เรื่องที่ลูกกล่าวมาถึงช่วงนี้ เป็นเพียงเรื่องที่ท่านพ่อเมตตาลูก ทำให้ลูกในฐานะศิษย์คนหนึ่ง
แต่พระคุณของท่านพ่อนั้นครอบคลุมไปถึงการที่ท่านพ่อเป็นห่วงประเทศชาติ ในปี ๒๕๔๐ ประเทศไทยอยู่ในภาวะติดหนี้ติดสินเป็นอันมาก มองไปแล้วดูอนาคตของเมืองไทยจะมืดมน นักเศรษฐศาสตร์หลายท่านกล่าวว่า เมืองไทยคงต้องก้มหน้าก้มตาใช้หนี้กันไปหลายสิบปี

ตอนนั้นท่านพ่อมีความห่วงใยประเทศชาติและประชาชนคนไทย จึงได้จัดให้มีการทำผ้าป่าช่วยชาติ
ซึ่งในการนี้ทำให้ท่านพ่อต้องเดินทางไปแทบทุกจังหวัดในประเทศไทย รับบริจาคเงินและทองคำ ต้องเทศน์โปรดประชาชนและได้สอนว่า “ทองอยู่บนตัวญาติโยมก็ยังไม่งามสง่าเท่ากับอยู่ในคลังหลวง” ตอนที่ท่านพ่อเริ่มโครงการผ้าป่าช่วยชาติ ท่านพ่อก็อายุ ๘๐ กว่าแล้ว แต่ท่านก็ยังปฏิบัติภารกิจในการทำผ้าป่าช่วยชาติอย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย ลูกเคยตามท่านพ่อไปในครั้งที่ท่านพ่อทำผ้าป่าช่วยชาติในภาคกลาง ลูกเองอายุยังน้อยกว่าท่านพ่อมาก ก็ยังรู้สึกเหนื่อย

แต่ท่านพ่อยังคงนั่งเทศน์อบรมประชาชนทีละ ๔๕ นาทีเป็นอย่างน้อย และอย่างมากก็ชั่วโมงครึ่ง ท่านพ่อทำเช่นนี้ไปทุก ๆ ภาค ทำให้ได้ทองเข้าคลังหลวงถึง ๑๒ ตัน (ก่อนที่จะอาพาธหนัก แต่ดูจากการบริจาคทองคำถวายท่านพ่อเพื่อนำเข้าคลังหลวง ตอนท่านพ่อละสังขาร น่าจะได้ทองคำเข้าคลังหลวงรวมทั้งหมด ๑๓ ตัน) และหนี้สินที่เป็นเงินสกุล Dollar ก็รับบริจาคจากผู้มีจิตศรัทธา และนำไปใช้หนี้เรียบร้อย เท่ากับประเทศไทยได้เป็นไทแก่ตัว
และทำให้คนไทยทุกคนมีศักดิ์ศรีขึ้นมา
ท่านพ่อไม่เคยคิดถึงตัวเองเลย ไม่เคยหวังอยากได้โน่นได้นี่ เงินบริจาคที่ญาติโยมบริจาคก็นำไปช่วยคน เช่น นำอาหารไปให้หมู่บ้านที่ขาดแคลน ยากจน และได้สร้างโรงพยาบาลอีกด้วย ท่านพ่อบอกว่าวัดนี้ (วัดป่าบ้านตาด) อยู่อย่างพอเพียง ไม่ต้องการความหรูหราหรือฟุ่งเฟ้อ
ทุกอย่างท่านพ่อทำเพื่อความกินดีอยู่ดีของประชาชนจริง ๆ ความจริงท่านพ่อไม่ได้สงเคราะห์เฉพาะคนไทย คนในประเทศเพื่อนบ้านก็ได้ช่วยเหลือมาตลอด และที่สำคัญท่านพ่อทำทุก ๆ อย่างแบบปิดทองหลังพระอย่างแท้จริง

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท
วันพฤหัสบดีที่ 07 มกราคม 2021 เวลา 22:38 น. -

แม้ ณ วันนี้ ท่านพ่อได้ละสังขารไปแล้ว แต่ท่านพ่อจะสถิตอยู่ในดวงใจของลูก และดวงใจของคนไทยทั้งประเทศ
และลูกเชื่อว่าเมตตาบารมีของท่านพ่อจะคุ้มครองลูก คุ้มครองปวงประชาชนคนไทยตลอด จนคุ้มครองประเทศไทยให้มั่นคง และมีความร่มเย็นเป็นสุข

สำหรับลูก ลูกให้สัญญากับท่านพ่อว่า จะนำคำสั่งสอนของท่านพ่อที่จารึกอยู่ในใจของลูกมาปฏิบัติ เพื่อให้ลูกเข้าสู่ทางสว่างอย่างแท้จริง

“... คือ ความเย็น ชื่นฉ่ำ ของสายน้ำ
คือ ร่มเงา ลึกล้ำ ของพฤกษา
คือ ความสงบ แน่วนิ่ง ของวิญญาณ์
คือ ดวงแก้ว ล้ำค่า อยู่กลางใจ”
ท่านพ่อจะอยู่ในดวงใจของลูกชั่วกาลนาน
กราบเท้าท่านพ่อด้วยความระลึกถึงและเทิดทูนอย่างที่สุด

จุฬาภรณ์ (ลูกของท่านพ่อ)

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=620894574649535&id=123204507763834